

Farkas László

Egy farkas panaszai

Lapunkban folytatásban közöljük Horváth Péter mulatságos, remek regényét (Kutyaszótár) egy kutya tollából, és e számunkban Kállai Katalin tolmácsolja a maga cicájának ékes, kissé érdes tanácsait cica-társaihoz. Példájukra született az alábbi vallomás, egy vadon élő, írást tudó farkas üzenete.

„Tisztelt Főszerkesztő Úr! Olvastam az ujiras.hu-ban a szeretetben élő kutyusnak, meg egy cicának is az írását. – Én, jámbor Öregfarkas, panaszkodni szeretnék, egész falkánk nevében.

Tanultuk a farkas-iskolában, hogy az ókorban nagyon tiszteltek bennünket, eredetmondában méltatták jámborságunkat, jóságunkat. (Romulus és Remus története.)

Miért van azóta ez a rágalomhadjárat ellenünk, farkasok ellen? Már Ezópus elkezdi diszkreditálni, befeketíteni fajtánkat. (*Ad rivum eundem… A farkas és a bárány.)* Jó, azt hitte szomjas elődöm, hogy a folyó fölfele folyik. Indiszponált lehetett, deprimált. Aztán koholt vádak alapján megette az ellentmondó barikát. Még mindig jobb, hogy éhségében, mintha vagyont harácsolni kezdett volna…

Az embermagyarok nagy költője, Arany János is elvéti az ítéletet. Lehet, hogy hímfarkas-testvérem azt hihette, hogy a Toldi gyereknek, a Miklósnak a kicsinyekre fáj a foga, meg akarta őket enni, hiszen négy napja nem evett. S ezért támadott rá az apa, törvény mondja családvédelemből... – És azóta is mindig ez megy: a gonosz farkas. A mesében is: miért kellett a farkassal a nagymamát megetetni, a mi népünk nem is szeret, nem szokott nagymamát enni…

Tovább: az összetett szavakban mindig mi vagyunk a pejoratív, a leszólásos: *farkasfog, farkasalma, farkasordító, farkasszem, farkasverem, ember az embernek farkasa* – na, az egy Farkaslaka kivétel. A Kétlábúak folyton csúfolnak is bennünket. *Ordas, toportyán, lompos farkos*… Olvastam egy könyvet, egy elvetélt költő életregényét, s abban az volt, hogy *az Ordast ki kellene lőni, mert visszaadta a versemet…*

Pedig az erkölcs is, a Parancsolat is nekünk fontosabb: mi, toportyánok ugye meghitt családi hűségben élünk, párban, az Ember meg hát

ugye… Az Ember, kivált, ha magyar ember, felsőbbrendűnek érzi magát. Ezt magunk között diszkriminációnak nevezzük.

Már-már fajtát váltanék, de hol lehet domesztikáltatni? Írni már megtanultam, embermagyarul, most emberebb szeretnék lenni, mert nem minden Ember vadállat…

… Elnézem az erdőszélről, ahogy az embernőstény páváskodva megy az éjféli misére, *farkasbundában*, jövőre talán éppen az enyémben, nyakában *farkasfarok*, talán… Cérnahangján kornyikál, én meg a selymes, tért ölelő baritonomon beszélgetek a teliholddal.

Szeretném, ha közölnék levelemet.

Tisztelettel, Öregfarkas.

(*Honorárium: Pilisszentkereszti Erdő, farkas laka.)*